

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/96/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316208735
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2316208735.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Katarína Slováčeková a Mgr. Jozef Mačej, v právnej veci žalobcu: Ing. B. K., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu M., K. X, zastúpený splnomocnencom: JUDr. O. O., nar. X.X.XXXX, adresa trvalého pobytu O., R. XX, proti žalovanému: O. W., nar. XX. X.XXXX, adresa trvalého pobytu A. O. XXX/XX, zastúpený advokátom: JUDr. Marcel Ružarovský, so sídlom A. Žarnova 11C, Trnava, o 4.029 eur s prísl., o odvolaní žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 9. júla 2020 č.k. 26C/213/2016-236 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. p o t v r d z u j e a vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 529 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.500 eur do troch dní (výrok I.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Z vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

Dňa 4.11.2015 prevzal žalovaný od žalobcu sumu 3.000 eur, pričom prevzatie tejto sumy potvrdil svojím podpisom v listine označenej ako „Pôžička“. Následne dňa 18.1.2016 žalovaný prevzal od žalobcu sumu 500 eur, pričom prevzatie peňazí potvrdil svojím podpisom v listine označenej ako „Pôžička - navýšenie“.

1.2.2 Žalovaný žalobcovi sumu 3.000 eur a sumu 500 eur do dňa rozhodovania súdu prvej inštancie nevrátil a nezaplatil mu ani sumu 529 eur.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok osoby na úkor, ktorej bolo získané bezdôvodné obohatenie na jeho vydanie podľa § 451 ods. 1 a 2, § 456 a § 458 ods. 1 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení) a dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je dôvodný v rozsahu žalovanej sumy 3.500 eur, v ktorej časti žalobe vyhovel, čo však neplatilo o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 529 eur, kde žalobu pre nepreukázanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu zamietol.

1.4 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je zaplatenie sumy 4.029 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúcim dôkazným prostriedkom preukazujúcim prevzatie sumy 3.500 eur boli listinné dôkazné prostriedky predložené žalobcom na č.l. 2 a 3 spisu, označené ako „Pôžička“ č.l. 2 a „Pôžička - navýšenie“ č.l. 3. Hodnotiac predložené dôkazné prostriedky

podľa obsahu súd dospel k záveru, že v oboch prípadoch ide o jednostranné právne úkony, ktoré jednoznačne potvrdzujú prevzatie sumy spolu 3.500 eur žalovaným, pričom sumu 3.000 eur prevzal od žalobcu dňa 4.11.2015 a sumu 500 eur dňa 18.1.2016. Vo vzťahu k zvyšku žalovanej sumy - 529 eur - súd nemal z vykonaného dokazovania za preukázané, že by došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, nakoľko nebolo preukázané vykonanie tohto plnenia žalobcom v prospech žalovaného. Listina č.l. 2 je v danej časti pomerne nezrozumiteľná, suma 529 eur mala predstavovať poplatok pre banku za zníženie doby viazanosti, avšak nebolo preukázané, či k jeho zaplateniu skutočne došlo, kým a kedy, na základe čoho, v danej časti žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný bez právneho dôvodu na úkor žalobcu obohatil, v dôsledku čoho súd žalobu v časti sumy 529 eur zamietol. Právnym dôvodom poskytnutia sumy 3.500 eur žalobcom mala byť v zmysle pôvodného znenia žaloby pôžička, ktorá ako dôvod je uvedená aj v oboch predložených listinných dôkazoch, existenciu platnosti samotnej zmluvy o pôžičke však súd v konaní nemal úlohu skúmať vzhľadom na zmenu právneho dôvodu žaloby vykonaného žalobcom v priebehu konania, pričom len konštatuje, že pre prípad preukázania existencie písomnej zmluvy o pôžičke je nevyhnutné, aby bol písomne zachytený súhlas s jej písomným obsahom nielen žalovaným ako dlžníkom, ale aj žalobcom ako veriteľom, nakoľko nepochybne ide o dvojstranný právny úkon (§ 657 O.z.).

1.5 Z vykonaného znaleckého dokazovania ohľadne pravosti podpisu žalovaného na listinách na č.l. 2 a 3 spisu, znaleckým posudkom č. 22/2019 vypracovaný v priebehu konania znalcom Mgr. Evou Forgáčsovou, vyplynul záver, že podpisy na listinách č.l. 2 a 3 spisu sú pravdepodobne vlastnými podpismi žalovaného, neboli zistené stopy nasvedčujúce použitie metód falšovania podpisov. Súd vyhodnotil uvedený záver ako záver v prospech žalobcu, teda mal za to, že podpisy na č.l. 2 a 3 sú vlastnoručnými podpismi žalovaného. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného o tom, že nedostatkom posudku je neuvedenie miery pravdepodobnosti znalcom a nutnosť kontrolného znaleckého dokazovania, ktoré bol povinný navrhovať žalobca. Súd nie je viazaný v predmetnom konaní rozhodnutím odvolacieho súdu vydaným v inom konaní. Zároveň súd percentuálne uvedenie miery pravdepodobnosti znalcom nepovažuje za nevyhnutnú náležitosť posudku. Vychádzajúc z logického významu slova mal za to, že ak znalec uvedie, že „pravdepodobne je podpisom žalovaného“, samo o sebe to značí, že podpis je pravým v miere nad 50%, nakoľko v opačnej situácii (v miere pod 50%) by znalec použil slovné spojenie „pravdepodobne nie je podpisom žalovaného“. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v civilnom sporovom konaní rozhoduje v zásade prevahy dôkazov, miera pravdepodobnosti 50% a vyššia je postačujúca pre procesný úspech (v spojení s ďalším vykonaným dokazovaním) žalobcu. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného o tom, že žalobca by mal navrhnúť kontrolné znalecké dokazovanie ohľadne doplnenia percentuálneho určenia miery pravdepodobnosti. Žalovaný spochybnil dôkaz produkovaný žalobcom v podobe dokumentov na č.l. 2 a 3 spisu čo do pravosti podpisu žalovaného, jeho procesnou povinnosťou bolo navrhnúť znalecké dokazovanie relevantným znalcom, toto dokazovanie však navrhol žalobca, pričom súd uvedené nemal zákonný dôvod znalecké dokazovanie nariadiť, avšak ak závery znaleckého dokazovania spochybňuje žalovaný, kontrolné znalecké dokazovanie mal navrhnúť on, nie žalobca, ktorý závery znaleckého dokazovania nespochybnil. Nadôvažok, súd sa nemal dôvod nestotožniť s argumentáciou žalobcu, ktorý uviedol, že ak znalec v znaleckom posudku uvedie, že pravdepodobne ide o vlastnoručný podpis subjektu, vychádzajúc z praxe ide o mieru pravdepodobnosti 98% (čo nie je v rozpore s logickým výkladom uvedeným vyššie).

1.6 Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd za preukázané, že dňa 4.11.2015 prevzal žalovaný od žalobcu sumu 3.000 eur a dňa 18.1.2016 sumu 500 eur, ktoré žalobcovi doposiaľ nevrátil, pričom zároveň bolo preukázané, že na uvedený postup (prevzatie a nevrátenie peňazí) neexistoval medzi stranami sporu relevantný právny dôvod, na základe čoho možno ustáliť, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu podľa ust. § 451 ods. 2 O.z., ktoré plnenie je povinný žalovaný žalobcovi v súlade s ust. § 456 O.z. vydať. Na základe uvedeného súd žalobe v časti sumy 3.500 eur vyhovel, vo zvyšnej časti (529 eur) žalobu zamietol, nakoľko žalobca nepreukázal, že daná suma má rovnako predstavovať bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu.

2.1 Rozsudok vo výroku I. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním žalovaný s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby aj vo vyhovujúcej časti a priznanie mu plnej náhrady trov celého konania, vniac súd prvej inštancie, že tento nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd

dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p.).

2.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia sumy 4.029 eur z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke, ktorej existenciu však nedokázal preukázať, nakoľko takáto nikdy uzatvorená nebola a žalovaný od počiatku sporu popieral jej uzatvorenie, ako aj prijatie peňazí od žalobcu. Pokiaľ po podanom odpore žalobca účelovo zmenil právnu kvalifikáciu ním uplatneného nároku na bezdôvodné obohatenie, ktoré, ale bližšie neopísal (ako malo vzniknúť, čo mu predchádzalo, na základe, ktorej skutkovej podstaty bezdôvodné obohatenie vzniklo), táto zmena právnej kvalifikácie je v príkrom rozpore s ním predloženými listinami a pokiaľ súd tento záver prevzal, jeho rozhodnutie je zaťažené vadou nepreskúmateľnosti a zmätočnosti, nakoľko obsah rozhodnutia je v rozpore s listinami nachádzajúcimi sa v spise.

2.3 Pokiaľ žalobca nevie svoj nárok preukázať, teda ním tvrdené skutočnosti doložiť dôkazmi, neznamena to, že sa druhá strana bezdôvodne obohatila. V takom prípade musí žalobca niesť negatívne dôsledky spojené s neunesením dôkazného bremena. Žalobcom tvrdené plnenie sa nestáva bezdôvodným obohatením získaným plnením bez právneho dôvodu len preto, že (právny dôvod) žalobca nevie preukázať. Skutočnosť, že žalobca účelovo zmenil právnu kvalifikáciu z dôvodu neschopnosti uniesť dôkazné bremeno ohľadom zmluvy o pôžičke vyplýva aj z jeho vyjadrenia k znaleckému posudku doručenému súdu dňa 22.1.2020.

2.4 Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 620/2015), v prípade žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia spravidla nemožno dospieť k meritórnemu záveru o dôvodnosti či nedôvodnosti žaloby bez toho, aby sa zo skutkového hľadiska ujasnilo, o ktorú z viacerých zákonných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia ide. V danom prípade, ale súd prvej inštancie zo skutkového hľadiska neujasnil, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ide, iba konštatoval, že plnenie bolo poskytnuté bez právneho dôvodu, hoci poskytnutie tohto plnenia nebolo preukázané (čo bolo dôvodom, pre ktorý žalobca zmenil právnu kvalifikáciu uplatneného nároku).

2.5 Žalovaný má tiež za to, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, najmä, že podpisy na žalobcom predložených listinách sú vlastnými podpismi žalovaného. Súd prvej inštancie svoje závery opiera o znalecký posudok číslo 22/2019, ktorý je podľa názoru žalovaného nepresvedčivý, nakoľko znalec sám vyjadruje pochybnosti nad pravosťou podpisov žalovaného na strane 11 a 19 posudku, kde konštatuje, že sporné podpisy majú podobné, zhodné, ale aj rozdielne znaky. Zároveň zo znaleckého posudku je možné vyvodiť záver, že vzorové podpisy opticky medzi sebou nevykazujú rozdielne znaky tak, ako pri vzorových podpisoch a sporných podpisoch. Táto skutočnosť teda podporuje záver o možnom napodobňovaní podpisu, pretože autentický podpis je vlastný iba osobe podpisujúceho sa. Znalec v znaleckom posudku neuviedol ani mieru pravdepodobnosti, pričom žalovaný sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že ide o mieru pravdepodobnosti nad 50%. Podľa jeho názoru, vyjadrenie miery pravdepodobnosti by malo byť súčasťou posudku. Zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že na spresnenie miery pravdepodobnosti by bolo potrebné zabezpečiť ešte ďalšie podpisy žalovaného (znalec pritom žalovaného nikdy nežiadal o doplnenie podpisov, pričom žalovaný na každú výzvu súdu jeho pravé podpisy dokladal). Možno teda konštatovať, že súd prvej inštancie sa mal komplexne dôsledne zaoberať znaleckým posudkom, nie sa uspokojiť iba s jeho záverom, ktorý aj tak účelovo vytrhol z kontextu, pretože vôbec nebral do úvahy dovetok znalca o tom, že upresnenie jeho záverov by bolo možné v prípade doplnenia ďalších podpisov žalovaného.

3.1 Rozsudok vo výrokoch II. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním aj žalobca s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v zamietajúcej časti, vniac súd prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci, majúceho za následok nesprávnosť samotného rozhodnutia o takto uplatnenom nároku.

3.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie 529 eur zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by sa žalovaný obohatil o túto sumu, jeho záver nemožno považovať za správny, nakoľko žalobca nikdy netvrdil, že si uplatňuje takýto nárok titulom bezdôvodného obohatenia, ale svoj právny titul odôvodnil zmluvným vzťahom tak, že so žalovaným sa dohodol, že mu tento zaplatí popri pôžičke i sumu, ktorú by mu vyplatila banka, ak by nevybral predčasne

peniaze z termínovaného účtu. Zaplataenie sumy 529 eur bolo teda výlučne na zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami.

3.3 Vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného ďalej dôvodil, že z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný podpísal listinu nazvanú „Pôžička“ zo 4.11.2015. Taktiež podpísal navýšenie pôžičky dňa 18.1.2016, ktoré skutočnosti potvrdzuje aj znalecký posudok číslo 22/2019, kde je jednoznačne uvedené, že sporný podpis je podpisom žalovaného. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu, sám žalovaný tvrdil, že právny titul prevzatia peňazí nie je pôžička, ale bezdôvodné obohatenie. Žalobca vo svojom podaní nechal práve na žalovanom, ak si myslí, že nejde o pôžičku, tak on nemá problém uvedené žalovať ako bezdôvodné obohatenie. Tvrdenia uvedené v odvolaní sú len pokračovaním nepráv a výmyslov preto, aby žalovaný čo najviac oddialil úhradu dlžnej sumy. Z tohto dôvodu žalobca navrhuje vo vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

3.4 V tejto súvislosti ďalej žalobca uviedol, že žalovaný si od žalobcu zobrala aj ďalšiu pôžičku na kúpu auta, a keďže pôžičku nevrátil, po podaní žaloby prepísal auto na žalobcu, aby takto splatil predmetnú pôžičku. Žalobca v tejto súvislosti prišiel o viac ako 1.000 eur, keď následne auto predal.

4.1 Odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. vyzval sporové strany aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 558 O.z., ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo fakticky použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce k posúdeniu nárokov žalobcu uplatnených v tomto konaní.

4.2 Žalobca na výzvu súdu oznámil, že listiny označené ako pôžička zo 4.11.2015, respektíve pôžička - navýšenie z 18.1.2016 sú jednostranné úkony žalovaného formou uznania dlhu podľa § 558 O.z. a preto žiada, aby uvedené ustanovenie bolo použité pri rozhodovaní vo veci samej.

4.3 Žalovaný vo svojom vyjadrení namietol aplikáciu § 558 O.z. v konaní z dôvodu, že nie sú naplnené predpoklady uznania dlhu a preto nevznikla ani domnienka existencie dlhu. V tejto súvislosti dôvodil, že pokiaľ žalobca sám v konaní zmenil právny dôvod dlhu, potom údajné uznanie záväzku nemohlo založiť vyvrátiteľnú domnienku o existencii dlhu v čase uznania, alebo ju vyvrátil sám žalobca, že listina „Pôžička“ obsahuje slová „pôžička je bezúročná s tým, že pán O. W. zaplatí len 529 eur“, z listiny teda nevyplýva prísľub žalovaného, že by sa zaviazal zaplatiť sumu 3.000 eur, že listina označená ako „pôžička - navýšenie“ už uvádza, že... k dnešnému dňu t.j. 18.1.2016 dlžím Ing. B. K. celkovo 3.500 eur.“, že tieto listiny, hoci na seba zjavne nadväzujú, obsahujú rôzne údaje o výške údajnej pôžičky, respektíve o tvrdenom nároku žalobcu a preto tento právny úkon nemožno označiť za určitý a zrozumiteľný, teda listiny neobsahujú ani uznanie čo do výšky, lebo táto je uvedená zmätočne a nie jednoznačne a napokon, že z predmetných listín nemožno v žiadnom prípade vyvodiť, že by malo ísť o uznávací prejav žalovaného.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré aj zistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), postupom na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného voči vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (výrok I.) sú dôvodné len s časťou avšak napriek tomu je potrebné považovať rozsudok vo výroku za vecne správny (aj keď z iných dôvodov, ako to uzavrel súd prvej inštancie) a preto je dôvodným ho v tejto časti potvrdiť (§ 387 ods.1 C.s.p.), čo však neplatilo o odvolacích námietkach žalobcu, ktoré bolo potrebné považovať za dôvodné vyžadujúce zmenu odvolaním napádaného rozsudku vo výroku II. postupom podľa § 388 C.s.p.

6. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 26C/213/2016 je žaloba o zaplataenie 4.029 eur titulom plnenia zmluvného záväzku zo zmiešanej zmluvy.

7. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu sporových strán bolo posúdiť, či súd prvej nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (pre nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozsudku), či súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (že podpisy na žalobcom predložených listinách sú vlastnými podpismi žalovaného) a vec aj nesprávne právne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu napriek tomu, že žalobcom predložené listiny a skutkové tvrdenia uvedené v žalobe takéto právne posúdenie neumožňovali.

8. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok žalobcu na vydanie mu bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na jeho úkor vo výške 4.029 eur, s ktorým právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje a námietky sporových strán o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie považuje za dôvodné. Nielenže neobstojí záver súdu prvej inštancie, že žalobca v priebehu konania zmenil právny titul, z ktorého sa domáha plnenia uplatneného v tomto konaní (nakolko ako to vyplýva zo žaloby, postojov žalobcu a v neposlednom rade aj jeho odvolania a vyjadrenia sa k odvolaniu žalovaného tento právnu kvalifikáciu nárokov uplatnených v tomto konaní jednoznačne počas konania nezmenil a jeho vyjadrenia sa k odporu žalovaného v tom zmysle, že by si tieto nároky mohol uplatniť aj titulom vydania bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu nemožno považovať za zmenu žaloby, prípadne zmenu právnej kvalifikácie uplatnených nárokov), ale ani jeho názor o jeho viazanosti právnym posúdením veci žalobcom (súd je totiž povinný nároky sporovej strany uplatnené v súdnom konaní sám právne posúdiť a následne rozhodnúť o ich dôvodnosti a je neprípustné, aby súd hodnotil dôvodnosť uplatnených nárokov len z pohľadu prípadného právneho posúdenia veci žalobcom uvedeného v žalobe). Navzdory tomu však pokiaľ súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.500 eur, jeho rozhodnutie vo výroku I. je potrebné považovať za vecne správne, i keď z iných dôvodov ako to uzavrel súd prvej inštancie.

10. Podľa § 383 C.s.p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

11. Odvolací súd na nariadenom odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie listinami predloženými žalobcom spolu so žalobou nazvanými „Pôžička“ zo 4.11.2015 a „Pôžička - navýšenie“ z 18.1.2016, ako aj znaleckým posudkom znalca: Mgr. Eva Forgáčsová, znalkyňa zapísaná v zozname znalcov tlmočníkov a prekladateľov v odbore písomoznalectvo a odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), pod evidenčným číslom 914769, číslo znaleckého posudku 22/2019 z 29.11.2019 a vyzval sporové strany na doplnenie skutkových tvrdení, pričom z dokazovania a vyjadrenia sporových strán zistil tento skutkový stav veci:

12. Podľa skutkových tvrdení žalobcu, žalobca a žalovaný sa v bližšie nezistenom čase v roku 2015 ústne dohodli, že žalobca poskytne žalovanému peňažnú bezúročnú pôžičku vo výške 3.000 eur s tým, že žalovaný mu pôžičku vráti naraz do 31.3.2016 a zároveň mu zaplatí sumu 529 eur titulom náhrady žalobcom vyplateného poplatku banke za zrušenie doby viazanosti finančných prostriedkov (ktoré boli predmetom peňažnej pôžičky) žalobcu v banke. Žalobca peňažnú pôžičku 3.000 eur žalovanému vyplatil v hotovosti v plnej výške dňa 4.11.2015 a po jej vyplatení predložil žalovanému na podpis listinu nazvanú „Pôžička“, ktorú listinu žalovaný po jej predložení pred ním vlastnoručne podpísal.

13. Následne sa žalobca a žalovaný v bližšie neurčenom čase v roku 2016 opätovne ústne dohodli, že žalobca poskytne žalovanému peňažnú bezúročnú pôžičku vo výške 500 eur, ktorú sumu mu žalovaný vráti do 31.3.2016 a to spolu so sumou 3.000 eur, ktorú mu požičal už skôr. Žalobca peňažnú pôžičku 500 eur žalovanému vyplatil v hotovosti v plnej výške dňa 18.1.2016 a po jej vyplatení predložil žalovanému na podpis listinu nazvanú „Pôžička - navýšenie“, ktorú listinu žalovaný vlastnoručne podpísal.

14. Z listiny „Pôžička“ podpísanej žalovaným dňa 4.11.2015 odvolací súd zistil, že žalovaný písomne potvrdzuje existenciu bezúročnej pôžičky 3.000 eur v hotovosti od žalobcu s tým, že pôžičku žalobcovi vráti v hotovosti jednorázovo (poznámka odvolacieho súdu - naraz) do 31.3.2016 a zaplatí sumu 529

eur (ktorú tvorí poplatok pre banku za zrušenie doby viazanosti). V predmetnej listine žalovaný zároveň potvrdzuje prijatie sumy 3.000 eur v hotovosti dňa 4.11.2015.

15. Z listiny „Pôžička - navýšenie“ podpísanej žalovaným dňa 18.1.2016 odvolací súd zistil, že žalovaný písomne potvrdzuje, že od žalobcu prijal ďalšiu pôžičku v sume 500 eur, a tak ku dňu 18.1.2016 jeho dlh voči žalobcovi predstavuje sumu 3.500 eur, ktorú sumu zaplatí do 31.3.2016. Zároveň prehlasuje, že v prípade nesplnenia termínu, ktorý je pre neho záväzný, zaplatí za každý deň omeškania 20 eur.

16. Zo znaleckého posudku znalca Mgr. Evy Forgáčsovej, číslo posudku 22/2019, odvolací súd zistil, že znalkyňa po analýze podpisov na listinách „Pôžička“ a „Pôžička - navýšenie“ nezistila stopy, ktoré by nasvedčovali použitiu niektorej z metód technického falšovania podpisov a teda že sporné podpisy na listinách „Pôžička“ a „Pôžička navýšenie“ sú výsledkom autentického písárskeho prejavu konkrétnej osoby, že tieto podpisy na oboch listinách pravdepodobne vyhotovila totožná osoba a že tieto podpisy na oboch listinách súd pravdepodobne vlastnoručnými podpismi žalovaného. V závere znalkyňa konštatuje, že porovnaním sporných podpisov na vyššie citovaných listinách s predloženými porovnávacími materiálmi žalovaného v jednotlivých rovinách skúmania zistila zhodné a podobné znaky, ale aj rozdielne znaky s tým, že upresnenie záverov posudku by bolo možné v prípade, kedy boli na skúmanie predložené ďalšie nesporné pravé ukážky podpisov, respektíve ukážky a skúšky kurzívneho, perličkového písma žalovaného.

17. Žalovaný poprel skutkové tvrdenia žalobcu, že by sa s ním dohodol o poskytnutí bezúročnej pôžičky či už vo výške 3.000 eur alebo následne vo výške 500 eur, ako aj skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že by listiny „Pôžička“ a „Pôžička - navýšenie“ podpísal a finančné prostriedky od žalobcu prevzal dôvodiac, že žalobca neprávom takúto sumu od neho vymáha vzhľadom na ich údajné (pozn. odvol. súdu - bližšie nešpecifikované) spory z minulosti.

18. Žalovaný žalobcovi sumu 4.029 eur (3.000 + 500 + 529 eur = 4.029) do rozhodovania súdu prvej inštancie nezaplatil.

19.1 Podľa § 491 ods. 1, 2 a ods. 3 O.z., záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikáť aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv (1). Na záväzky vznikajúce zo zmlúv v zákone neupravených treba použiť ustanovenia zákona, ktoré upravujú záväzky im najbližšie, pokiaľ samotná zmluva neurčuje inak (3). Na záväzky zo zmiešanej zmluvy treba primerane použiť ustanovenia zákona upravujúce záväzky, ktoré sa zmluvou zakladajú, pokiaľ samotná zmluva neurčuje inak (3).

19.2 Podľa § 657 O.z., zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

19.3 Podľa § 51 O.z., účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

19.4 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva v zmysle vyššie uvedeného zákon predpokladá, že zmluvné strany budú uzatvárať zmluvy, ktoré sa najčastejšie vyskytujú (takzvané typové zmluvy), a ktorých náležitosti sú upravené zákonom, a to vrátane právnych dôsledkov prípadných väd takýchto zmlúv. Právna úprava typových zmlúv v zákone však neznamená, že nie je možné uzavrieť aj inú ako typovú zmluvu. Pod pojmom „rozpor s obsahom alebo účelom zákona“ treba rozumieť predovšetkým rozpor práv a povinností vyplývajúcich z právneho úkonu s konkrétnym ust. právneho poriadku, ktoré takéto konanie (vznik takýchto práv a povinností) výslovne zakazuje. V takom prípade neprislúcha aplikujúcemu orgánu skúmať dôvod takéhoto záväzku. Pod „obchádzaním zákona“ treba rozumieť stav, keď právny úkon nie je v priamom rozpore so zákonom, ale právny úkon svojimi účinkami a najmä svojim účelom, zákon, jeho ciele a zmysel obchádza, teda, ak konajúci daným úkonom síce nekonal v rozpore s konkrétnym ust. zákona, ale v skutočnosti sleduje využiť právnu úpravu a fakticky svojimi účinkami daný úkon odporuje zákonu, a to za použitia inak dovolených prostriedkov, avšak samotný výsledok úkonu sa javí ako nedovolený a zákonom nepredpokladaný. Samotný obsah nepomenovaných zmlúv, ktorý nie je v rozpore so zákonom a ani zákon neobchádza sa bude v zásade riadiť zmluvnými dojednaniami. Zmluva o pôžičke je zmluvou neformálneho charakteru, čo znamená, že zmluvné strany môžu zmluvu uzavrieť akýmkoľvek spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o obsahu ich dojednania, pričom k založeniu

zmluvného vzťahu dochádza reálnym odovzdaním vecí. Podstatnými náležitosťami takejto zmluvy je dohoda o prenechaní druhovo určených vecí, a vrátení vecí rovnakého druhu, dočasnosť prenechania a faktické odovzдание vecí dlžníkovi.

19.5 Podľa § 494 O.z., z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

19.6 Podľa § 558 O.z. veta prvá, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

19.7 V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že uznanie dlhu je osobitným zabezpečovacím prostriedkom, nakoľko ním spravidla dochádza k predĺženiu zákonnej premlčacej doby. Dôsledkom uznávacieho prejavu nie je síce vznik nového záväzkového vzťahu, ale dochádza ním k zastaveniu plynutia premlčacej doby a namiesto nej, dňom uznania, začína plynúť nová desaťročná premlčacia doba. Uznanie dlhu má však aj významné procesné dôsledky, a to, že ním dochádza k preneseniu dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka, ktorého v prípade súdneho konania zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že v čase uznania dlhu dlh netrval. Uznanie dlhu možno charakterizovať ako jednostranný písomný a adresný (vo vzťahu k veriteľovi) právny úkon dlžníka, zakladajúcim vyvrátiťelnú právnu domnienku o existencii dlhu v čase tohto prejavu. Pre platnosť úkonu nie je pritom rozhodujúce, či dlh v čase prejavu skutočne existoval. Z hľadiska obsahových náležitostí, pre platnosť prejavu je rozhodujúce, či tento prejav obsahuje označenie oprávnenej osoby (veriteľa), označenie povinnej osoby (dlžníka), určenie dôvodu dlhu (spravidla jeho právne kvalifikovanie, napríklad pôžička), uvedenie výšky dlhu, a uvedenie skutočností, z ktorých vyplýva vedomosť (pripravenosť plniť) dlžníka o svojej povinnosti. Nie je významné, či je v prejave nesprávne kvalifikovaný právny dôvod, stačí, ak je z prejavu dôvod skutkovo zrejмый. Zo znenia § 558 O.z. dokonca nevyplýva ani to, že prejav musí obsahovať určenie lehoty dokedy uznávaný dlh zaplatí. Uvedenie dôvodu dlhu znamená označenie, akého dlhu sa uznanie týka alebo v čom dlh (skutkovo) spočíva. K otázke prehlásenia dlžníka o splnení (zaplatení) dlhu, judikatúra zaujala stanovisko, že zákon nevyžaduje, aby sa dlžník v prejave výslovne zaviazal k plneniu, ale stačí, že z obsahu písomného prejavu je zřejмый, že si je svojej povinnosti k plneniu vedomý, respektíve, že je na splnenie dlhu pripravený. Uznanie dlhu možno urobiť až potom, čo dlh vznikol. Ak uznanie dlhu založilo jednoduchú domnienku, podľa ktorej sa má za to, že záväzok v čase uznania trval, potom v konaní, v ktorom sa veriteľ (žalobca) domáha splnenia tohto záväzku, spočíva dôkazné bremeno o neexistencii záväzku na dlžníkovi (tu pozri aj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 23Cdo 2441/2012, sp. zn. 33Cdo 153/2012, prípadne sp. zn. 33Cdo 4237/2011 v zmysle ktorých skutočnosť, ktorá svedčí ako vyvrátiťelná právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania, a ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená, súd musí mať túto skutočnosť za preukázanú.

20.1 Vychádzajúc z vyššie uvedeného potom podľa názoru odvolacieho súdu, listiny označené ako „Pôžička“ a „Pôžička - navýšenie“ nie len že spolu súvisia (druhá z nich sa týka aj dlhu uznaného v prvej z nich), ale sú jednostrannými právnymi úkonmi žalovaného ako dlžníka adresovanými žalobcovi ako veriteľovi, ktorými tento písomne uznáva svoje dlhy voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky. Pokiaľ ide o listinu nazvanú „pôžička“ vo vzťahu k žalobnému nároku žalobcu na zaplatenie sumy 3.000 eur, táto obsahuje označenie povinného (menom, priezviskom a jeho vlastnoručným podpisom ako jeho jedinečným identifikačným znakom), označenie oprávneného (menom, priezviskom a bydliskom), určenie dôvodu dlhu (pôžička peňazí) určenie výšky dlhu (3.000 eur), ako aj skutočnosť, z ktorej vyplýva vedomosť/pripravenosť dlžníka dlh splniť (... pôžičku vrátim v hotovosti do 31.3.2016). Obdobne pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 529 eur, obsahuje ako už bolo vyššie uvedené označenie oprávneného (menom, priezviskom a bydliskom), označenie povinného (menom priezviskom aj jeho vlastnoručným podpisom) určením dlhu preplatenie poplatku veriteľovi zaplateného týmto veriteľom banke za zrušenie doby viazanosti peňažných prostriedkov, ako aj skutočnosť, z ktorej vyplýva vedomosť/ pripravenosť dlžníka dlh splniť (...O. W. zaplatí ...). Na rozdiel od dlhu vo výške 3.000 eur z listiny nevyplýva lehota v ktorej má byť dlh zaplatený, avšak ako už bolo vyššie uvedené, lehota v ktorej má byť dlh zaplatený nie je podstatnou náležitosťou uznania dlhu. Pokiaľ ide o listinu nazvanú „Pôžička - navýšenie“ vo vzťahu k žalobnému nároku žalobcu na zaplatenie sumy 500 eur, táto obsahuje označenie povinného (menom, priezviskom a jeho vlastnoručným podpisom ako jeho jedinečným identifikačným znakom), označenie oprávneného (menom, priezviskom), určenie dôvodu dlhu (pôžička peňazí) určenie výšky dlhu (500 eur) ako aj skutočnosť, z ktorej vyplýva vedomosť - pripravenosť

dlužníka dlh splniť (... pôžičku vrátim v hotovosti do 31.3.2016). Podľa názoru odvolacieho súdu takáto interpretácia obsahu vyššie citovaných listín nenahrádza ani nemení prejavenu vôľu urobenú žalovaným za stavu, ktorý existoval v čase, keď boli úkony urobené a preto odvolacia námietka žalovaného v ktorej tvrdí opak, nemohla obstať.

20.2 Neobstojí potom ani námietka žalovaného, že z listiny „Pôžička“ nevyplýva prísľub žalovaného, že by sa zaviazal zaplatiť sumu 3.000 eur (nakoľko ako už bolo uvedené vyššie, z obsahu listiny vyplýva vedomosť a pripravenosť dlužníka dlh plniť vyjadrená slovami : „Pôžičku vrátim v hotovosti.....“), že listina označená ako „pôžička - navýšenie“ už uvádza, že... dnešnému dňu t.j. 18.1.2016 dlžím Ing. B. K. celkovo 3.500 eur“ a teda, že tieto listiny, hoci na seba zjavne nadväzujú, obsahujú rôzne údaje o výške údajnej pôžičky, respektíve o tvrdenom nároku žalobcu a preto tento právny úkon nemožno označiť za určitý a zrozumiteľný (nakoľko z predmetnej listiny je zrejmé, že žalovaný v nej uznáva nie len dlh 500 eur, ale aj dlh 3.000 eur, ktorý síce už v minulosti uznal, ale do dňa 18.1.2016 ešte nebol splatený) a napokon ani námietka, že z predmetných listín nemožno v žiadnom prípade vyvodiť, že by malo ísť o uznávací prejav žalovaného, lebo absentuje výraz „uznáva“ (nakoľko podľa ustálenej súdnej praxe, ako už bolo uvedené vyššie, nie je potrebné aby dlužník použil slová, že záväzok uznáva).

21. Takéto uznania dlhov žalovaným potom založili vyvrátené právne domnienky, že dlhy v nich uvedené v čase uznania trvali a pokiaľ z vykonaného dokazovania nebolo možné prijať záver o neexistencii týchto dlhov ku dňu rozhodovania súdu (dôkazné bremeno o neexistencii záväzku je v tomto prípade na dlužníkovi/žalovanom - tu pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 143/2008 v zmysle ktorého procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlužníka s tým, že veriteľ má v prípade sporu uľahčenú situáciu tým, že nemusí dokazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase jeho uznania, pričom na dlužníkovi naopak je, ak chce byť v spore úspešný, aby preukázal, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo inak zanikol), záver súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 3.500 eur bolo potrebné považovať za vecne správny. Za právne irelevantné pre rozhodnutie vo veci bolo potrebné považovať len všeobecné popretie existencie dlhov žalovaným a jeho námietky o neunesení dôkazného bremena žalobcom a to preukázania existencie konkrétnej zmluvy (či už zmluvy o pôžičke alebo inej nepomenovanej zmluvy), z ktorej záväzky žalovaného mali vzniknúť, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu v žiadnom prípade nemožno za situácie platného uznania záväzku urobiť záver, že oprávnený veriteľ neunesol ohľadom skutočností, ktoré svedčia ako vyvrátená právna domnienka, dôkazné bremeno, a to ani vtedy, ak dlužník popiera takúto skutočnosť negatívnymi tvrdeniami. Kladné riešenie otázky, či sporová strana uniesla dôkazné bremeno, nemôže byť totiž založené na obyčajnom popretí tých skutočností, pre ktoré platí vyvrátená domnienka (tu pozri aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 29Odo 180/2003 a sp. zn. 32 Odo 1160/2003). V tejto súvislosti judikatúra ďalej uzavrela, že nakoľko s uznaním dlhu čo do dôvodu aj výšky je spojená právna domnienka o dlhu ku dňu, v ktorom k uznaniu došlo, uznanie dlhu oprávnene osvedčuje, robí pravdepodobným, že v čase uznania tu bola pohľadávka z pôžičky (ako aj z dohody s dlužníkom o preplatení veriteľovi poplatku za zrušenie viazanosti peňažného vkladu v banke), a že teda došlo (v dobe pred uznaním dlhu) k odovzdaniu predmetu pôžičky dlužníkovi (tu pozri rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo 422/2009).

22.1 Neobstojí ani námietka žalovaného spochybňujúca záver súdu prvej inštancie o preukázaní skutkových tvrdení žalobcu, že žalobcom predložené uznania dlhov podpísal žalovaný, nakoľko v civilnom sporovom konaní je každá zo sporových strán povinná preukazovať svoje skutkové tvrdenia, ktoré zostali spornými po ich účinnom popretí protistranou (čl. 8 C.s.p.). Žalobca tvrdil, že podpis na listinách je podpisom žalovaného a toto svoje skutkové tvrdenie podložil aj výsledkami znaleckého dokazovania so záverom súdneho znalca, že podpis na listinách je pravdepodobne vlastnoručným podpisom žalovaného (pričom predmetný znalecký posudok má všetky formálne náležitosti a závery znalca uvedené vo vlastnom posudku sú náležite odôvodnené a taktiež podložené obsahom jeho nálezu, zároveň možno konštatovať, že znalec vyčerpал úlohu v rozsahu ako mu bola zadaná a prihládol ku všetkým skutočnostiam, s ktorými sa mal vysporiadať, pričom jeho závery sú podložené výsledkami konania a nie sú v rozpore s výsledkami ostatných vykonaných dôkazov), naproti tomu žalovaný tvrdil, že podpis na listinách nie jeho podpisom, že „podpisy na oboch predložených listinách sú rozdielne a ide o napodobeninu jeho podpisu“ (tvrdenie uvádzané v odpore číslo listu 32), avšak toto svoje skutkové tvrdenie nepreukázal.

22.2 Pokiaľ žalobca znaleckým posudkom preukázal svoje skutkové tvrdenie, že uznania dlhov pravdepodobne podpísal žalovaný, a žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie, že podpis na listinách nie je jeho podpisom, že ide o napodobeninu jeho podpisov neunesol dôkazné bremeno. Z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známa skutočnosť, že zisťovanie pravosti podpisu znaleckým skúmaním sa deje vždy s určitou mierou pravdepodobnosti, keďže podpis osoby je ovplyvňovaný jej momentálnym psychickým stavom a v priebehu času sa mení. Sudcom bolo z vlastnej skúsenosti zrejmé, že bankový úradník v banke vyzve držiteľa účtu, aby sa podpísal opätovne, pretože má problém porovnať podpisový vzor. Podpis osoby nie je nemenným znakom, tak ako odtlačok pečiatky (tu pozri aj - nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 379/09-126). Vzhľadom na dôkaznú situáciu odvolací súd dospel k záveru, že znalecký posudok nevyvrátil tvrdenie žalobcu, že ide o podpis žalovaného.

22.3 Pre poriadok je potrebné zdôrazniť, že súd nemôže preskúmať vecnú správnosť odborných záverov znalca, nakoľko k tomu sudcovia nemajú odborné znalosti alebo ich nemajú v takej miere, aby mohli toto preskúmanie zodpovedne vykonať. Žalovaný mal dostatok času navrhnúť dokazovanie potvrdzujúce jeho skutkové tvrdenia o tom, že podpisy nie sú jeho podpismi, keďže znalecký posudok mu bol doručený spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu 16.12.2019 a nasledujúci úkon súdu - pojednávanie nasledovalo až takmer po siedmich mesiacoch dňa 9.7.2020, pričom aj na tomto pojednávaní ku svojej dôkaznej povinnosti pristúpil tak, že povinnosť dokazovať svoje skutkové tvrdenia má len žalobca a žalovanému stačí tieto len popierať. Žalovaný vedomý si znalcom konštatovanej pravdepodobnosti jeho podpisu na listinách na pojednávaní nevzniesol žiadne námietky proti vykonanému dokazovaniu predmetným znaleckým posudkom a po poučení podľa § 154 C.s.p. prehlásil, že návrhy na doplnenie dokazovania nemá, čím vo svojej podstate prejavil svoju nevlú viesť ďalšie dokazovanie na preukazovanie jeho skutkových tvrdení - že „podpisy na oboch predložených listinách sú len napodobeninou jeho podpisu“. Samotné popretie skutkových tvrdení protistrany (aj keď účinné) nestačí.

23. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. postupom podľa § 387 ods.1 C.s.p. potvrdil a v zamietajúcej časti žaloby o zaplatenie sumy 529 eur, teda vo výroku II., postupom podľa § 388 C.s.p. zmenil spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

24.1 Žalobca bol v tomto konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

24.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.

24.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

25. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).